

Και τοὺς Ρωμηοὺς μακάριζε
κι' αὐοὺ κι' ἀοὺα γκάριζε,
καὶ κάνα τὸν εὐτραπέλο.

Ἐδῶ καθεὶς καλοπερνᾷ,
πρὸς τίμελαγχολία;
τὴν πλάσιν μας ἄς κυβερνεῖ
μόνον εὐτραπέλια.

Κι' ἂν ἄγρια μηνύματα
κι' ἔδῶ μᾶς φέρν' ἢ φήμη,
εἰς μὲ ξεφωνήματα
σὺν μασκαρᾶς εὐθύμει.

Τὸ Σύμπαν ταλανίζοντες
κι' εὐθύμως ἀτενίζοντες
ἄσπρα μαλλιά καὶ γένεια.

Καὶ νῦν γιὰ τὴν Πατρίδα μας
στερώσωμεν τὴν ἀριδα μας
σὺν πρώτα δίχως ἔνοια.

Κι' ὁ κόσμος ἂν σκοτώνεται,
καλέ μου συμπολίτη,
εἰς ἔμωσ δὲν ματόνεται
καὶ Πιερότου μύτη.

Μακαριότης, μασκαρᾶ,
βλέπω κατάχρυσα πτερὰ
ἐρατεινῶν ἀγγέλων.

Ἄκουα μας, εἰδάν, εἰσοί,
ἢ τύχη πάντοτε στραβή
κι' ἀόρατον τὸ μέλλον.

Κι' ἂν κόσμος ξεσηπώνεται
μὲ κοπετοὺς θανάτου,
κι' ἂν θέλῃ νὰ σκοτώνεται
εἶναι δικαίωμά του.

Ἔτσι θέλει, στραβοκάνη,
καὶ τὸ κέφι του θὰ κἀνη.

Πλὴν ἡμῖς ἐξ εὐτυχίας κοροσθέντες, δυστυχῆ,
μ' ὄσουσ τώρα κυβερνοῦν,
ἔχοντες δὲ κατὰ νοῦν
καὶ τοῦ βίου τὸ βραχὺ.

Ἄς τὸ ριξῶμε καὶ φέτο' στὸ χορὸ καὶ στὸ μεθύσι,
καὶ κανεὶς ἄς μὴ θαρρῆ
πῶς λυποῦμενος ἔμπορεῖ
τῶν μοιραίων γαγονότων τὴν φορὰν ν' ἀναχαιτίσῃ.

Πῆδα μ' ἐνθουσιασμὸν
καὶ μεγάλον κυνισμόν
ἔπου Βάκχος καὶ Παφία.

Ἐδῶ, εὐλίνο κεφάλι,
ἐγεννήθη κι' ἢ μεγάλη
κυνηγὶ φιλοσοφία.

Φθίνουον μετῆμεφτεσιμένοι
κι' ἀλαλάζουον φρενεζισμένοι.

Φ. — Κι' ἐγώ, σπουδαῖος μασκαρᾶς,
μετὰ μεγάλῃ μου χαρᾶς
κυττάζω τώρα πάλι
τοὺς μασκαράδες τοὺς ξυπνοὺς,
ποθοῦν ἀέρα καὶ καπνοὺς
'στὸ δόλιο τῶν κεφάλι.

Ἐκεῖνος σας ὁ φρενιασμὸς
κι' ἀλλόκοτος παροξυσμὸς
ποῦ πρόσμενε κρυμμένους;

Ποῖος ἐγεννήθη' στὸν ντουγιᾶ,
τὸν αἰμοδόρο, τὸν φονιά,
κι' εἶν' εὐχαριστημένος;

Ἄλλος κανεὶς ἐκτὸς ἡμῶν,
ὅπου ἴσῃς τρέλλας τὸν βωμὸν
κι' ἐφέτες θυσιάζουον μὲ μούντζαις καὶ μουντζουραῖς
'στῆς κλασικᾶς μας μούραις.

Μέσα ἴτου κόσμου τοὺς λυγμοὺς
καὶ ἴτου πολέμου τοὺς βρυγμοὺς
βαραῖτε τὸ λαγοῦτο.

Χορεῦστε, χορεῦστε...
ποῖ κρᾶτος μασκαρεῦσθαι
'στὸν κόσμον σὺν καὶ τοῦτο;

Φιλεῖτε καθενὸς ποδιά...
εἰσοί' στὸ ροιζικὸ μας...
ποῖος τόπος ἔχει, βρὲ παιδιᾶ,
τὸ κέφι τὸ δικὸ μας;

Οὐδ' ετεροτήτ' αὐστηρὰν ὡς τώρα τ' ἐτηρηκάτε,
πλὴν πῆτε μας ἀληθινὰ
τὰ κέφια σας τὰ φτερινὰ
ποῦ διάβολο τὰ ἔρηκατε;

Πόθεν ὁ τόσος ὄργασμὸς γιὰ τὰ μασκαρᾶλήκια;
κι' ἔπειτα σκοῦζετε τρανὰ
πῶς ἢ κοιλίτσα σας πεινᾷ,
καὶ πῶς μὲ δρόσον τρέφεσθε καθὸς καὶ τὰ τζιτζίκια.

Εἰσθε τὰ μάλα πονηροί, πρώτοι κατεργαρεοί,
κι' ἐνφ' χρυσάφι ρέει
σὲ καθενὸς βαλάντιον, σὲ κάθε πορτοφόλο,

φωνάζετε νυχθημερόν
εις ένα τόνον γοερών

πώς από πείνα οίγουρα θ' αφήσετε τὰ κώλα.

Έχει δίκηο κι' ὁ Δραγούμης, ἐποῦ θέλει: τώρα πάλι
νέους φόρους νὰ σὰς βάλῃ.

Όταν βλέπῃ τόσο κέφι καὶ πολλὴ κουδαρνταλῆμι
γὰ τρελλὸ μασκαραλῆμι,
σιέπτεται πὼς ὁ λαὸς ἔχει κομποδέμα τὰ,
κι' ἂν φωνάζῃ πὼς πεινᾷ, μὰ τὸ λέει φέμματα.

Πλὴν ἐλάτε' στὰ σωστά σας,
καὶ τὰ κομποδεματὰ σας
λύστε τὰ χωρὶς ἀστεία.

Τόσο γλέντι τί θηλοὶ ;
δὲ τρέχουν πακτωλοὶ,
πλοῦτος, εὖλος, εὐρωστέα.

Ρίχτε το' στὸ ρεμπάλιό,
κι' ἂν ἀνθρώπων μακαλειῶ
ἔχη γίνῃ τὸ Βερντέν.

Ἐδῶ κρήνων εὐωδιά,
ἔδῶ πέρα, βρε παιδιὰ,
παίζουν Καραγκιζ-Μπερντέν.

•••••
Ποθάνει μὲ βοήν καὶ βρόντων
τὸ ἔκουδέρνο τῶν γερόντων

Τοιαῦτα κι' ἄλλα εσοβάρ' στοὺς μακαράδες ἔφη,
ὅταν γαμάτοι κέφι

προσήλθον κι' οἱ Πρωθυπουργοί, ποὺ κόσμο δαιμονίζουν,
κι' οἱ γέροι κι' ὁ μεσόκοπος ἀούα ξεφωνίζουν.

Ἄουα γυναϊκόπαιδα μουγγρίζουν ἐπιστράτων,
ἀούα' στοὺς Πρωθυπουργὸς φωνάζουν τ' ἄντερά των.

Ἄουα σκούζουν τοῦ κακοῦ
πρόσφυγες νηστικοί,
ἀούα καὶ τοῦ Κεντρικοῦ
κραυγάζουν ποντικοί.

Ἄουα τὰ μακάρια φουστάτα τῶν κορμιάτων,
ποὺ ἔρισκουν εὐκόλα φωμί,
κι' ἀνοίγουν μία πιθαμὴ
ξανά τὰ στόματά των.

Ἄουα κι' ἔσοι μᾶς' μιλούν
μὲ χνῶτα μυρωδάτα,
ἀούα κι' ἔσοι μᾶς' γελοῦν
γλείφοντας ἕνα πιάτα.

Ἄουα λένε καὶ πολλοί,
ποὺ στέλλουν τούτη τὴ Βούλῃ
στὸ διάβολο πεσκέσι.

Ἄουα λέν καὶ Βουλευταί,
ποὺ δὲν ξανάλθαν ποτέ,
καὶ Μπέηδες μὲ φέσι.

